

gøre en Bemærkning nærmest for at høre, om Justitsministeren kan tiltræde den Opfattelse, jeg her ønsker at gøre gældende. Der er Spørgsmaal om Størrelsen af den Afgift, de forskellige Apoteker skal erlægge til Dækning af Udgiften ved Visitationen. Denne Afgift har Kommissionen ansat til indtil 100 Kr. for hvert Apotek. Her forekommer det mig — og det var der ogsaa nogen Stemming for i Kommissionen —, at det vilde have været rigtigt, at man havde holdt Subventionsapotekerne udenfor denne Afgift. Det er det mest rationelle at fritage dem for denne Afgift, men af Hensyn til Sammenhængen og for at gennemføre Princippet fuldt ud blev alle Apoteker her taget med. Jeg haaber imidlertid, at den højtærede Justitsminister er enig med mig i, at man for de smaa Apoteker og Subventionsapotekerne bør fastsætte denne Afgift til et Mindstebeløb af, jeg tænker mig f. Eks. 10 eller maa ske endog kun 5 Kr., det bliver altsaa nærmest et Spørgsmaal om en større Udgift for Fonden. Men jeg maa dog i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at det er kun Halvdelen af det, Nettoindtægten mangler i 3,000 Kr., som Subventionsapotekerne faar af Fonden, og de vil altsaa faktisk for den her nævnte Udgifts Vedkommende kun faa Halvdelen refunderet af Fonden, medens den anden Halvdel falder Apotekeren selv til Byrde.

Dernæst ønsker jeg at gøre en Bemærkning til § 27 om et Forhold, som i øvrigt hænger sammen med andre Bestemmelser i de følgende Paragraffer, men jeg skal dog for en Ordens Skyld omtale dette Forhold først. Sagen er, at vi i Henhold til Slutningsparagraffen i Lovforslaget afskaffer det nu bestaaende Forhold med Enkeprivilegier. Dette er hensigtsmæssigt af andre Grunde, som jeg senere skal nævne. Men jeg vil med Hensyn til § 27 her blot gøre opmærksom paa et Forhold, som har været Genstand for ret grundig Undersøgelse og Drøftelse i Kommissionen, og angaaende hvilket den højtærede Justitsminister vil finde Kommissionens Anskuelse udtrykte i de særlige Bemærkninger, der i Kommissionsbetænkningen er gjort til § 27. Naar et Apotekerprivilegium bliver ledigt paa Grund af Indehaverens Død, bliver Privilegiet opslaaet til behagelig Ansøgning for dem, der ønsker at søge Privilegiet. Hvis nu i et givet Tilfælde Enken efter en Apoteker har pharmaceutisk Kandidatsamen og altsaa har den faglige Uddannelse, som er nødvendig for at kunne overtage Apo-

tekets Drift, vil hun kunne melde sig som Ansøger og konkurrere med de øvrige Ansøgere. Vi kan vel i Loven ikke komme Retfærdigheden nærmere end ved at stille de paagældende Ansøgere lige, men jeg ønsker dog at gøre den højtærede Justitsminister bekendt med de Stemninger, der har hersket i Kommissionen om dette særlige Forhold. Det forekommer mig nemlig — og her ved jeg mig i Overensstemmelse med Kommissionen —, at Enken efter en Apoteker, naar hun selv har pharmaceutisk Kandidatsamen, burde ved Besættelsen af Privilegiet i Virkeligheden komme fortrinsvis i Betragtning. Det er vel nærmest et Følelshensyn, som her gør sig gældende, men Følelsen har ogsaa sin Berettigelse i Lovgivningsarbejdet. Jeg tænker mig nemlig, at vedkommende Enke, som altsaa har Betingelserne for at kunne søge et Privilegium, maa ønske netop at faa dette særlige Privilegium. Det vilde være rimeligt og naturligt, om hun netop omfattede det Apotek, hvor hendes Mand har sat sin bedste Arbejdskraft ind, og hvor hun og den afdøde var voksede sammen med Befolkningen, var fortrolig med den og maaske havde arbejdet Forretningen op o. s. v., med større Sympati og Velvillie end et hvilket som helst andet Apotek, som paa en anden Plads kunde blive hende tildelt. Af disse Hensyn ønsker jeg at høre, om ikke den højtærede Justitsminister er enig med mig i, at der af Administrationen, altsaa Justitsministeriet, der selvfølgelig maa afgøre det Forhold, bør tages særligt Hensyn til, at Enken faar Privilegiet tildelt, naar Forholdet mellem hende og de øvrige Ansøgere da i øvrigt ikke kunde anses for at være alt for ulige.

Saa er der § 29 og de følgende Paragraffer angaaende Afgiftsreglerne for de personlige Apotekerprivilegier. Disse Afgiftsregler er fastsatte i Loven af 10. April 1895, og jeg henviser i øvrigt ærede Medlemmer til denne Lov, hvis vigtigste Bestemmelser om Afgiftsplikten og Afgiftens Størrelse og Reglerne for Afgiftens Udredelse er inkluderet i det foreliggende Lovforslag. I Henhold til disse Regler er Apoteker, hvis Nettoindtægt er under 3,000 Kr., afgiftsfri. Derefter svares der en Afgift, der er stigende, saaledes at det afgiftsfri Beløb stadig formindskes med 20 Kr. for hver 100 Kr.s Indtægt, saadan at naar et Apotek har en Nettoindtægt paa 18,000 Kr. eller derover, skal det udrede Afgiften af det fulde Beløb og faar altsaa ikke Afgiftsfrihed af de første